

De l'infern feixista

No fa molts dies que per motius del treball tingui de fer una visita a uns companys del Ministeri de Comunicacions. Estava saludant a uns vells amics madrilenys, quan em senti subjecte per uns forts abraços que m'impedien veure el que em subjectava. Quan em vaig veure d'aquelles garres de cer, em vaig trobar davant un home per a mi, en aquell moment desconegut.

—No em recordes — em preguntà el desconegut.
—No — li vaig contestar.
—Jo per la teva veu, t'he conegut al moment.
—Doncs jo, ni per la veu et conec.

L'amie en qüestió, amb el seu rostre demacrat, surcat aquest per prematures arrugues; amb el cabell tallat arran, no m'era fàcil reconèixer-lo, màxim tenint en compte que feia setze anys que no l'havia tornat a veure.

—Et recordes de Josep Maria Ortajarena? — em va dir.

—Tu...?
—El mateix.
—D'on surts ara? — li vaig preguntar.

—Dels dominis de Franco.
Josep Maria, el meu antic amic, havia estat canviat junt amb altres quaranta companys sentenciats a mort a Bilbao.

Recordant la meua adversió cap a una beguda basca, em digué:

—T'has acostumat per fi al "chacoli", que no et feia tragar ni Crist?

—Una mica... però bé; deixem els records passats al marge i contem el que t'ha succeït.

—Si m'acceptes un "chiquito", fet.

—Anem, doncs...

No poguent prendre un "chiquito", vàrem recórrer a quelcom que se semblés una mica al cafè, i entre glop i glop, em va contar la seva odisssea.

—Després de lluitar a San Sebastian, Bilbao i Santander, — em digué Ortajarena — vaig ésser fet presoner en un mont de moros i d'italians que, com a detall curiós, et diré que els moros eren portadors de la bandera monàrquica i els servents de Benito, de la italiana. Sort d'haver-me després de la guerra en la que hi portava les insígnies de capità de les milícies basques, vaig poder salvar la pell.

Des del mont, vaig ésser portat, junt amb altres companys, a la Plaça de Braus de Santander on ens tingueren tres dies sense menjar.

—No tindrien que donar-vos — vaig observar jo.

—No era per això. Ja veuràs perquè... Després de fer-nos passar una fam terrible, es presentaren al cap de tres dies portant pa amb abundància per a tots (mil presoners). Creguérem que començarien a repartir-nos els pans entregant-ne un a cada u. Mes quina no seria la nostra sorpresa quan veiem que, des dels prestatges, ens els anaven tirant, agafant-los nosaltres com feres famolenques, mentre aquells canalles filmaven una pel·lícula amb aquella escena per a enganyar al món mostrant la fam que tenien els soldats de l'Exèrcit del poble, que havien estat fets presoners per ells. Tiràvem indignats els pans davant d'aquella criminal farsa, però altres més famolencs o amb menys força de voluntat, els tornaven a collir mentre que la cinta de celuloide continuava rodant. Es sent apallissat i sofrint vexacions sens fi, com tots els companys, visquí tres mesos amagant la meua personalitat fins que, no sé per què, vaig ésser delatat i portat a Bilbao, on el fiscal em demanà 30 anys de reclusió, i, esparverat, el tribunal em va sentenciar a pena de mort. Esperant l'afusellament vaig estar des del passat agost

(Passa a la segona pàgina)

L'única retirada: l'optimisme

Mussolini voldria un acord amb Anglaterra però sense concessions...

París. — L'optimisme que als cercles oficials anglesos hi havia dimarts passat, s'ha tornat pessimisme. L'acord anglo-italià, que es creia ja arranjat, ha estat paralitzat davant l'obstacle del a qüestió espanyola. S'anuncia avui que el Govern anglès té el propòsit de liquidar la qüestió espanyola la setmana entrant, i que presentarà una solució de compromís, per tal d'arribar a una conclusió. Aquesta fórmula de compromís es refereix a la retirada dels combatents estrangers, punt sobre el qual no existeix acord fins ara. El senyor Eden havia d'entrevistar-se ahir amb l'ambaixador de Mussolini, però l'entrevista no va tenir efecte. En canvi, s'entrevistà amb l'ambaixador de França, senyor Corbin, amb la qual personalitat no tenia fixada cap entrevista. Sembla que els ministres s'ocuparen de les observacions franceses respecte al control de les fronteres, que Itàlia demana. França no pot acceptar el control de la seva frontera, si no són controlades també les fronteres de Portugal i els ports a poder dels facciosos. A desgrat de les declaracions diplomàtiques, fetes per Grandi en el secret d'un despatx ministerial, a la realització, s'ha vist que Mussolini segueix maniobrant. Es comprèn la indecisió de Mussolini: la retirada dels anomenats "voluntaris" representa un fracàs i una pèrdua enorme de prestigi per al feixisme a Itàlia i a l'estranger.

Per altra banda, Mussolini no té només que dues sortides: o aquesta o la guerra a Europa. Aleshores, Mussolini, que no vol fer la guerra, perquè no pot, procura arribar a una conclusió que assegurí el triomf de Franco a través del Comitè de no intervenció i amb la complicitat d'Anglaterra, França i tots els països representats al Comitè.

La premsa feixista italiana no comenta encara directament l'anomenada "detente" de Londres, però ja posa "condicions", com diu "Il Corriere della Sera", per a l'apropament d'Anglaterra a l'eix. Per altra banda, Roma descobreix el pla anglès: la mediació a Espanya.

El corresponent a Roma de "Paris-Midi" diu avui que als cercles oficials de Roma es segueix guardant una reserva a propòsit de les converses de Londres. El Govern feixista vol reanudar llurs bones relacions amb Anglaterra, però sense perdre res. "No és qüestió en aquest moment — es diu als cercles oficials — d'ajudar el desig íntim anglès d'una mediació a Espanya, exclusivament favorable als interessos d'Anglaterra. Pensar que Itàlia pugui abandonar la seva acció anti-bolxevic a Espanya és un error greu. El corresponent parla també d'informacions escampades a Roma, segons les quals el Govern espanyol hauria demanat al de Londres un armistici.

París. — La premsa francesa registra el pas enrera en la "detente" anglo-italiana, determinat pels afers d'Espanya.

Els periòdics dretistes, no obstant, no estan d'acord sobre el particular. "L'Époque" diu que Anglaterra està disposada a reconèixer l'imperi italià, però vol quelcom d'Itàlia, el assegurar, com vol assegurar també França, les seves comunicacions, i que les potències no continuïn intervenint a Espanya, perquè el conflicte a la Península amenaça la tranquil·litat d'Europa.

Ara hi ha una polèmica entorn al nombre de combatents estrangers que han de retirar-se d'Espanya. Rússia demana el 85 per 100. Itàlia sembla disposada a retirar fins el 75 per 100. Que es faci una

transacció amb el 80 per 100, i no parlem més. En cas contrari, pot encarregar-se la Comissió internacional de no intervenció de decidir el nombre de voluntaris que serà suficient retirar per a atorgar els drets de bel·ligerància.

Però el corresponent a Londres del "Journal" explica on es troba l'obstacle. Diu que França i Anglaterra demanen el 75 per 100, mentre que Rússia exigeix que sigui el 85. Alemanya i Itàlia no accepten cap de les dues xifres. El senyor Grandi, en la seva entrevista amb el senyor Eden, havia demanat que es deixés a les comissions internacionals que han d'enviar-se a Espanya, la decisió del nombre de combatents estrangers que hagin d'ésser retirats. El corresponent del "Journal" escriu que "l'atmosfera no és encara favorable per a resoldre el problema espanyol.

"Le Matin", incondicionalment feixista, qualifica no res menys que de "concessions italianes" la retirada dels combatents estrangers; és a dir, dels soldats enviats a Espanya, els quals representen la més clara violació del dret internacional i de l'acord de no intervenció. Segons el periòdic filofeixista, és Rússia la que manifesta la seva intransigència, perquè l'"enorme concessió feta per Itàlia no compta per a res als ulls de Moscou". El corresponent afegeix que Eden ha lluitat al senyor Grandi una llarga memòria sobre la situació internacional.

"Excelsior", també dretista, assegura que "Itàlia no vol la retirada del 75 per 100, ni tampoc del 51 per 100 dels combatents estrangers". Es recorda que els delegats francesos i russos al Comitè de Londres han proposat la retirada del 75 per 100, proposició que representa una primera concessió de Rússia, la qual demanava abans la retirada completa de tots els combatents estrangers als dos camps. Sembla que Itàlia, ajudada per Alemanya, accedeix solament a la retirada de 10.000 combatents estrangers als dos camps. Això significaria la retirada completa de les

brigades internacionals per part del Govern espanyol, mentre que Franco podria conservar les dues terceres parts o les tres quarts parts dels legionaris italians. Les informacions de Londres deixen preveure la possibilitat d'un arbitratge d'Eden per a acabar l'oposició dels dos punts de vista Itàlia i rus.

El corresponent a Roma de "Le Figaro" destaca la campanya de la premsa feixista contra les suposades intervencions estrangeres a Espanya, i diu que l'objecte de l'ofensiva italiana és de pressionar Anglaterra perquè s'atorgui el dret de bel·ligerància a Franco, el qual podrà d'aquesta manera establir un bloqueig contra l'Espanya republicana i vigilar, alhora, la frontera terrestre, per tal d'impedir la tramesa d'armes al Govern espanyol. "Amb aquesta condició, el triomf nacionalista que Roma desitja pot ésser possible sense l'ajut directe de Mussolini. En previsió de les discussions que es desenvoluparan al si del Comitè, la premsa feixista recull documentació per tal de presentar-la a Londres".

A "L'Ouvre" la senyora Tabouis assenyalava que a Londres fins els més favorables a Itàlia reconeixen que les converses no han pogut continuar sobre la base del dilluns. A Londres, ara són pessimistes quant a la conclusió. Les discussions diplomàtiques han tractat aquest punt: el Govern republicà espanyol demana la retirada de tots els tècnics alemanys i italians. A més, pregunta com seran considerats els moros que lluiten amb Franco. Aquests moros lluiten a l'exèrcit facciós sense l'autorització del seu sobirà legítim, que és el Soldà del Marroc francès. "El dia d'ahir, diu la senyora Tabouis, fou francament deplorable. Els italians havien esperat obtenir la realització del seu pla — és a dir, les concessions angleses — sense retirar el gros de llurs tropes". Segons les informacions de la senyora Tabouis, Eden ha estat

(Passa a la segona pàgina)

Portago a la presó

El marquès de Portago, detingut ahir a Saint-Jean-de-Luz, ha anat a parar a la presó. La nova, si hem de creure la premsa francesa, ha produït general consternació entre la colònia "espanyola" de Biarritz, habitual residència del marquès. La marquessa, particularment, està desolada. La família està molt ben relacionada: comtes, marquesos, bisbes, cardenals i, no cal dir-ho, tots els generals de l'Espanya franquista, la tenen en molt bon concepte. A més, manta personalitat de la França cagouarde experimenta un gran orgull de relacionar-s'hi. El marquès era assiduament concurrent de la "Grande Frégate", la qual cosa vol dir que es donava la gran vida: alcohol, dones, joc, etc., i que treballava tant com podia pro Franco. La debilitat del marquès, però, era el joc. Jugava i, naturalment, perdia. Aquestes pèrdues engendraven compromisos i aquests compromisos deutes d'honor que ell s'apressava a saldar posant la signatura al peu d'uns xecs que després els Bancs no pagaven, allegant uns motius que de tan discrets esdevien misteriosos. Però la justícia francesa s'encarregà manta vegada d'aclarir el misteri: el marquès s'havia distret: unes quantes hores de presó i dos-cents francs de peyoració.

Darrerament la policia francesa sempre curiosa, va adonar-se que Portago viatjava molt sovint de l'Espanya "nacional" a la França "corrupta", i viceversa. Aquest tràfec li va semblar sospitos, i un matí, part enllà del Bidasoa, va detenir el seu automòbil, s'emparà del seu ocupant i el va conduir a explicar-se a la Prefectura. Aquests fets foren seguits d'un llarg interrogatori, d'una visita "Le Pelican" i "Le Reve", de la del cap de policia a les "villas" trameses del marquès a presència del jutge i de l'ordre d'aquest tramietant Portago a la "villa". "Chagrín", o sigui a la presó. Sembla practicats a "Le Pelican" i a "Le Reve" a conseqüència del sescorcolls dels jutges i els policies esdar el cap a dreta i esquerra va devingueren pensatius. Llur brant accentuar-se després que haguessin complementat i quan, després de ren adquirir alguns informes compars del marquès, Escoriaza i procedir a la detenció de dos com-Martin, es trobaren en presència de diversos documents que Portago tenia dipositats en una caixa de lloguer d'una casa de Banca local.

Les democràcies, a més de "corruptes", són tafaneres. A còpia d'esbrinar, els agents francesos han arribat a saber que el marquès de Portago, tot i la seva sang d'un blau puríssim, és un emèrit aspirant a "gangster" que forma part d'una banda, de la qual, tot i la seva alcúrnia, ell no és el cap. Aquesta banda tenia grans plans sinó un servent humil i addicte. I els seus directores residien, els uns a l'Espanya "nacional", i els altres a França. Quins eren, aquests plans? El jutge guarda una impenetrable reserva però els reporters n'han pogut esbrinar alguna cosa. Portago, que sembla que havia actuat en altres afers, s'havia proposat ara raptar diverses personalitats espanyoles simpatitzants amb la República i por-

(Passa a la segona pàgina)

Goga ha dimitit

El ridícul feixisme romanès fracassa enmig de la desaprovació del món

Bucarest. — El Govern Goga ha dimitit.

UN GOVERN MILITAR?

Bucarest. — El Consell de Ministres s'ha reunit a darrera hora de la tarda. En acabar la reunió, el senyor Goga s'ha traslladat a Palau, per tal de presentar la dimissió del Gabinet.

Es parla de la formació d'un Govern de concentració nacional, però es creu també en la possibilitat que es crei un Gabinet integrat purament per militars.

L'INUTIL CAROL ES VOL ORIENTAR

Bucarest. — Ha estat convocat el Consell de la Corona, per tal d'estudiar la situació política del país. La reunió del Consell de la Corona ha estat presidida pel rei, i hi han assistit tots els presidents del Consell i caps de partit.

No se sap encara a quina fórmula recórrerà el rei per tal de solucionar la crisi.

bé un Gabinet de tècnics sense cap color polític.

Entre les personalitats que han acudit a aquesta reunió hi ha Bratianu, president del partit radical; Iorga i Iulian, caps dels partits nacional-democrata i radical-camperol respectivament; Vaida, cap del Front Romanès; el mariscal Averescu, president del Partit del Poble; Maniu, cap del partit nacional-camperol, i l'ex-primer ministre Mironescu.

SORPRESA A ROMA

Roma. — La dimissió del Gabinet Goga ha estat acollida a Roma amb sorpresa, molt si estés en compte que la seva constitució havia estat rebuda amb la major simpatia.

Cert nombre de periodistes italians que anaren a Bucarest trameteren als seus diaris respectius extenses informacions sobre el nou règim polític romanès, i alguns havien insinuat algunes reserves sobre l'esdevenidor del Gabinet Goga i sobre les seves tendències reals. Però aquestes indicacions eren excepcionals, i ningú no atribuïa importància. A Roma es considera generalment que el Govern Goga significava "el renaixement de la nació romanesa", des del punt de vista feixista.

Commemoració de l'onze de Febrer

Ahir amb motiu de celebrar-se el seixanta-cinquè aniversari de la primera República, onejaren les banderes en els centres oficials i polítics.

Les festes que altres anys es celebraven amb aquest motiu en els casals republicans, foren celebrades amb la més senzilla intimitat pels vells militants.

De l'infern feixista

(Ve de la primera pàgina)

fins el dia 12 de gener d'aquest any que vaig trepitjar la frontera francesa acompanyat de quaranta companys més, que forem canviats per igual nombre de militars feixistes empresonats a nostra llocam parable Espanya lliçal.

Josep Maria concentra el seu pensament i el seu desfigurat rostre dibuixa una ganyota trista, com si vulgués borrar de la seva ment uns records horribles. Per fi em parla.

—Amb quina enteresa he vist morir els nostres homes! Els afusellaven els requetés, en grups de deu o dotze, amanillats fortament de dos en dos. El piquet estava format per vuit subjectes, els quals al disparar no aconseguien abatre tot el grup. A vegades quedava un dels sentenciats arrosegant en la caiguda a l'altre, que a la millor ni havia resultat ferit. Aleshores el que encara restava amb vida, s'incorporava com podia i cridava amb tota la força dels seus pulmons deia als seus botxins: "Tireu bé, covards! Gora Euzkadil! Mori el fàscio! Visca la República!" i aixecant el puny, quelen morts aquells fills del poble; aquells homes que no havien pogut ésser vençuts per l'exèrcit invasor, sinó per l'aviació i l'artilleria italiana i alemanya.

—Tenien força valentia els enucs d'Hitler i Mussolini? ...

—Només el diré que la seva avia ció els ametrallava per a obligar-los a sortir de les trinxeres i combatre. Els matàvem amb la capa de por que tenien. L'aviació era l'os.

—Es horrorós...

—Doncs el que pitjor sofriem, era haver de cantar l'himne feixista i, saludar a la romana.

—I si no feieu, què?

—Rebim els insults més ofensius i els torments més refinats. Molts preferien morir abans de cantar i estendre la mà. Allò era un infern! Els elements civils sentenciats a mort declaraven que eren militars per què no els apliquessin el garrot vil en el patibul que funcionava diàriament. Volien ésser afusellats; morir com soldats, però allí hi havia el butxi que donava voltes a la maneta i treia una vida que moments abans demanava una mort més digna i que ni així els era concedit. I així mesos i mesos esperant el torn que em portés davant del piquet. Fantàsticament monstruós!

—I ara, què?

—Esperar que el Govern d'Euzkadil legalitzi la meua situació per anar al front a continuar la lluita.

A Josep Maria no el deixen lliure els compromisos i tenim que acomiadar-nos.

—Disculpa'm Carniàgo — em diu—. Torna per aquí un altre dia que encara tenim molt que parlar.

—Tornaré. Fins un altre dia. Salut.

—Jo et dic el que digué al tinent coronel feixista que a mida que anàvem passant davant d'ell pel Pont Internacional, ens saludava amb una hipocresia indignant. Quan em tocà el torn li digué: "jo no saludo a vostè, crido Gora Euzkadil i visca la República".

Les darreres paraules me les diu estrenyent les mans. Segons després, Ortajarena es perdía entre la gent que tranquil·lament circulava per les alegres rambles barcelonines.

PASCUAL CARNIAGO

(De "Llibertat de Mataró"):

MANUEL PEDROL

Olls purs d'ollva

TARRAGONA

L'única retirada: l'optimisme

(Ve de la primera pàgina)

catègorie en la seva resposta als italians. Ara l'ambaixador de Mussolini tractarà de discutir alguns aspectes jurídics del problema en el Comitè de no intervenció. "L'Humanité" planteja la qüestió en els seus veritables termes: "Itàlia està fora de la llei. Té un cos d'exèrcit a Espanya, és responsable de la pirateria a la Mediterrània. El seus avions bombardegen ciutats obertes. Eden començarà les seves converses amb el representant d'Itàlia. La qual cosa demostra que l'energia verbal del secretari d'Estat no ha modificat l'actitud fonamental del Gabinet de Londres. Itàlia es troba fora de la legalitat. Està disposada a tornar a ella és a dir, a retirar les seves tropes d'Espanya? Està disposada a renunciar a la intervenció, que ha erigit en norma amb el tractat anticomunista? Aquesta ha d'ésser la primera pregunta que Anglaterra ha de fer a Itàlia. Totes les altres estan subordinades a la resposta que doni el Govern de Roma". "L'Humanité" parla també del perill a l'Àfrica oriental i a les colònies, i del reconeixement de l'imperi abissini que demana Mussolini, acaba dient que "França no ha de reconèixer l'imperi de Mussolini ni acceptar cap intervenció feixista a Espanya".

Queden les relacions anglo-italianes. Podran posar-se d'acord Anglaterra i Itàlia?, pregunta "La République". La contesta d'aquest periòdic no és favorable a tal possibilitat. Però es diu que Anglaterra comença a parlar amb més energia ara que els seus armaments són més poderosos.

ELS VERITABLES FRANCE-SOS REBUTGEN LES PROTESTES D'AMISTAT D'E FRANCO

París. — A "L'Ordre", Bure, polemista amb el cap franquista i "creu de foc", Ibarnegaray. Aquest senyor havia escrit a "Le Petit Journal" que Franco volia posar-se d'acord amb França. Bure destaca la inconsistència d'aquesta informació, i demostra que Franco, Hitler i Mussolini no poden fer res, que tots els facciosos representen els vells adversaris de França, que posaren de relleu llur condició de tals durant la Gran Guerra.

CASA POU

Flors artificials

Perfumeria, Merceria

Portago a la presó

(Ve de la primera pàgina)

tarles a la zona facciosa. Per això comptava amb el concurs de diversos còmplices, entre els quals hi havia dos suposats "milicians bascos". Aquests falsos milicians, exhibint passaports també falsos, s'havien de presentar a les esmentades personalitats sollicitant-les per a determinats treballs. En realitat no es tractava més que de guanyar la confiança dels escolits per a cloroformitzar-los i endur-se'ls en aquest estat a l'Espanya de Franco. Els "milicians" han estat detinguts i ocupat el cloroform, però no se sap quina havia d'ésser la continuació d'aquesta aventura rocambolesca que, si hagués reeixit, hauria, permès afegir un quarter més a l'escut d'armes del noble marquès. En aquests fracàs es troben, ho volem creure, els principals motius de l'emoció de la colònia "espanyola" de Biarritz, de la desolació de la marquesa i del desconcert de tota la francalla.

Notes informatives

RECOLLIDA DE ROBES D'ABRIC PER L'EXERCIT DE L'EST

	Pessetes
Suma anterior:	54.956'55
Ajuntament d'Ametlla de Mar.	500'—
	55.456'55

CAFÉS CARACAS

ELS MÉS AROMÀTICS

Garcia Hernandez, 8 Tel. 1487

MOVIMENT DE LA POBLACIO

Nats
Cap.
Defuncions
Rafel Suma Pabón, Clínica Militar, de 32 anys.
Rosa Bonaventura Bona, Casa Assistència Social, de 58 anys.
Teresa Mercadé Sabaté, Hospital general, de 28 anys.
Angel Santander Pascual, Plaça Angels, 3, de 53 anys.
Assumpta Rué Rubio, Plaça Robellat, 1, de 67 anys.

Matrimonis
Cap.

L. SANTAMARIA

DENTISTA

Ha traslladat el seu despatx a la Rambla 14 d'Abril, 77, entressol, 2.

Hores de visita: de 10 a 11 de 4 a 7

Secció esportiva

CICLISME

El francès Oubron, seguit del suís Hartmann i del belga Nephens, ha triomfat en el dècim quart "Criterium Internacional" de cross ciclo-padrestre en el Parc de Saint Cloud (París). La prova s'organitzà en honor dels congressistes que assistiren a l'assemblea de la Unió Ciclista Internacional. En la classificació per nacions triomfà França, seguint-hi després Suïssa i Bèlgica.

En la prova ciclista dels "Sis Dies" de Xicago ha vençut l'equip Kilian-Volpel.

J. MARCA RIBAS

Màquines d'escriure. — Reconstrucció. — Reparació. — Abonaments
Durruti (Unió), 17, entressol.
Telèfon 1882

ATLETISME

Davant el VI Cross de "L'Humanité"

Amb vistes a la participació d'un equip femení en el VI Cross de "L'Humanité" que es disputarà el dia 20 a París, se celebrarà el pròxim diumenge a l'Estadi de Montjuïc una prova per seleccionar l'equip que representarà a Catalunya en l'esmentada cursa.

SANTAELLA

Joies - Relloges

Compostures garantitzades

Unió, 3

ENTRESOLS VALENCIA

Saldos i Novetats

Ocasions permanents

en sedes, llanes, cotons, gèneres de punt

Apodaca, 11, entressol

Tarragona

FUTBOL

Resultats del "Torneig sense Títol" de la segona categoria:
Iluro, 4; Pins, 1.
Fortpienc, 1; Ampurdanès, 3.

CASA GUELL

Rebudes les Novetats d'hivern

Especialitat en trajes i abrics d'home

Major, 15 i 17
TARRAGONA

Penya Popeye - Casal d'Esports

Demà, diumenge, la jornada esportiva ha estat confiada al novel·la equip tarragoní "Penya Popeye", acarant-se amb el Casal d'Esports. L'encontre promet ésser molt disputat, puix ambdós equips presentaran els millors elements. En la pròxima edició procurarem donar a conèixer ambdós equips.

Si voleu comprar barato no deixeu de visitar el

BAZAR ALEMANY

Rambla 14 Abril, 61

Encara no

Diumenge no començaran, encara, les eliminatòries per a la Lliga. (Es jugaran, per contra, uns quants partits endarrerits del Torneig sense títol, de segona categoria, naturalment.)

Els equips de la primera podran aprofitar diumenge per a fer proves. Fins ara només s'anuncia un amistós: Avenç-Barcelona. I els infantils d'ambdós clubs s'acaran, també, al camp de l'Avenç, el mateix diumenge, si bé al matí.

LA INFANTIL

Confeccions per a nens i senyora

Baixada de Misericòrdia, 16

Cinema Teatre Tarragona

DISSABTE I

DIUMENGE, DIES 12 I 13 DE FEBRER

TARDES I NITS

SENSACIONAL ESDEVENIMENT CINEMATOGRAFIC DE RIGUROSOS ESTRENES

Per primera vegada es projectarà el film en BELLEU, la tercera dimensió, els cossos que surten de la pantalla per venir sobre nosaltres. El màxim avanç de la cinematografia.

Audioscopia

Completant el programa el Noticiari.

Laya films núm. 39

I la comèdia interpretada per Ann Sothorn i Bruce Cabot.

No juegues con el amor

Jeanette Mac Donald i Nelson Eddy, en la pel·lícula parlada en castellà.

Rose Marie

NOTA. — Es prega al públic que en adquirir les localitats reclami unes ulleres per a poder veure la pel·lícula "Audioscopia".
REGIRAN LES NOTES DE COSTUM

MOSTELLE

Suc de raïm sense fermentar. Indicadíssim per a malalta, convalescents, parturientes i nens.

De venda a les farmàcies i drogueries.

Rafael Escofet - TARRAGONA